

Hvad der dog næsten havde nedtrykt hende allermest, var den Tale om et muligt forestaaende Ministerskifte, som hun hørte overalt. Man snakkede for Alvor om, at nu skulde Bønderne til Magten. Man udpegede rent ud en forhenværende Landsbylærer som vordende Konsejlspræsident. Selv Folk, der slet ikke kunde forsone sig med Tingenes Tilstand, sagde hovedrystende, at „der nu næppe længer var andet at gøre.“ Hun forstod det slet ikke. Havde man da ikke altid vidst, at Bønderne var i Flertal her i Landet? Hvorfor da pludseligt denne Underkastelse? „Bønderne er jo dog ogsaa Mennesker“, havde hun overalt hørt som Svar paa sine Indvendinger. Men det var jo netop det, de ikke var! Maaske var de det ifølge Naturhistorien, regnet efter Antallet af Knusetænder og Tarmvindinger. Men en Røgter paa Landet stod ikke des mindre i aandelig Henseende Faaret eller Studen langt nærmere, end han stod et blot jævnt begavet Intelligensmenneske. Og Faaret og Studen tænkte man dog ikke paa at give Stemmeret. Skulde det da virkelig kaldes Retfærdighed at lade alt Stort og Ædelt her i Verden blive lagt øde, blot fordi Naturen havde skabt nogle Individer med samme Antal Knusetænder og Tarmvindinger som Mennesket? Vilde der dog ikke snart opstaa en